ISSN 0132-4462

ЛЮТИЙ

1983

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№3 (1141)

Ціна номера 30 коп.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Можу сміливо засвідчити, що сьогодні ви не зустрінете жодного жителя Тернопільщини, котрий не знав би, що зрошувані землі приносять велику користь, дають можливість безперервно і порівняно дешево одержувати корми для худоби. А якби раптом і знайшовся такий дивак-невіглас, котрий засумнівався б у цьому, то його негайно повезли б у колгосп «40-річчя Жовтня» Кременецького району або в колгосп ім. Кириченка Козівського району, або в радгосп «Сади» Теребовлянського району,— і там він на власні очі міг би переконатися у повній безпідставності своїх сумнівів.

Отже, у користь зрошування вірять усі. І в той же час, коли минулого літа народні дозорці поцікавилися, як воно дощить на зрошуваних землях, то з неабияким здивуванням встановили, що з тридцяти господарств, де свого часу було збудовано зрошувальні системи, дощування проводилося лише в чотирнадцятьох. У решті ці системи (загальною вартістю майже в чотири мільйони карбованців) не виливали ані краплі води. І це, повторюю, було минулого літа, коли, пам'ятаєте, навіть у досить вологих західних областях республіки природні дощі падали нечасто.

Причини простоювання були різні. Приміром, у колгоспі «Дружба» Заліщицького району ще 1975 року здали в експлуатацію систему зрошення площею 200 гектарів. Тільки от при здачі забули її випробувати. А якби ж не забули, то зразу переконались би, що вона не працює. І оскільки система від дня народження не діяла, то поступово насосне обладнання розукомплектували, труби розпродали, а створене культурне пасовище переорали.

У колгоспі «Комунар» Борщівського району комісія (також без випробування) прийняла майже 200 га зрошуваних культурних пасовищ. А якби ж — знову-таки — випробувала, то відразу з'ясувала б, що збудований ставок, звідки мали качати воду, має одну манюсіньку ваду: він не тримає води.

У результаті такого ж винахідливого нехлюйства будівельників-меліораторів у деяких господарствах одразу ж прорвало труби або виявилися інші серйозні недоробки.

Та водночас з'ясувалося, що в ряді колгоспів, де будівельники попрацювали сумлінно і системи здали в повному ажурі, господарі чомусь їх також не використовували. Вони, звичайно, щось із цього приводу пояснювали. Та коли звести ці пояснення докупи, то суть зводиться до одного: закрутилися, замоталися, руки не дійшли, ноги не дійшли. А коли казати зрозумілою мовою, то це зветься коротко і ясно — безгосподарністю.

Такий стан, ясна річ, викликав тривогу в обласних керівників. За тривогою, як ведеться, пішли вказівки, настанови, суворі листи. І вони зробили свою справу: у багатьох господарствах становище виправили, меліоратори ліквідували свої недоробки, голови колгоспів ухопилися за свої голови, в результаті чого насоси запрацювали і штучні дощі почали падати.

Але ж заходи добре вживати тоді, коли принаймні є до чого їх вживати. А коли вже нема до чого...

У колгоспі «Зоря» Тернопільського району систему зрошення збудували у 1974 році. Три роки вона працювала. А в 1977 році газдувати сюди прийшов новий голова тов. Крутиголова. Дізнався він, що є в колгоспі зрошувальна система, у будівництво якої вгатили 100 тисяч карбованців, і уточнив:

— Вже, кажете, три роки вона попрацювала?

— Еге ж, три,— ствердили колгоспні спеціалісти.

— Та ж, мабуть, її вже треба серйозно підремонтувати?

— Ясна річ. Бо ж усе, що працює, з часом потребує ремонту,— дали кваліфіковану довідку спеціалісти.

— Гм...— почухав потилицю тов. Крутиголова.— А чи потрібен нам той клопіт?

— Нам той зайвий клопіт не потрібен,— з неабияким знанням справи запевнили спеціалісти.

— Тоді, хлопці, треба діяти революційно! — прийняв рішення голова Крутиголова.

І хлопці-спеціалісти дружно взялися за справу: нососно-силове обладнання швидко продали, інше — списали, хоч воно ще до свого амортизаційного строку не дожило, труби залишили в землі — їх, богу дякувати, зверху не видно. І гаразд.

Ще краще вчинили в колгоспі ім. Франка Бережанського району. Тут ще 1978 року, як сказано в офіційних документах, «ввели в дію зрошуване культурне пасовище вартістю 77 тисяч карбованців».

У дію то його ввели, але діяти воно жодного дня не діяло. Сказати, однак, що насосна станція, дощувальні установки стояли зовсім без руху, було б несправедливо. Бо рух був. Їх поступово почали розгвинчувати й розтягувати. Аж поки розтягли дощенту. Коли через чотири роки спробували роздивитися, як саме не діє введена в дію система, то не змогли навіть і сліду знайти — ні від насосної станції, ні від дощувальної установки, ні від п'яти дощувальних апаратів. Не могли розшукати й винних у цьому погромі. Бо за устаткуванням у колгоспі, про всяк випадок, не закріпили матеріально відповідальних осіб. А голова колгоспу Омелян Крук, при якому зрошувальну систему збудували й розтягли, вирішив піти подалі від гріха. Пішов із колгоспу і влаштувався собі технологом Бережанського комбікормового заводу. Андрій Прокопишин, котрий змінив Крука на цій посаді й досить успішно завершив розукомплектування системи, похазяйнував тут рік і був обраний головою сільради в селі Литвинові того ж району. (Чи відали товариші, котрі рекомендували його, який він чудовий газда,— це питання принагідне). А що вже питати нинішнього голову колгоспу Романа Трокала, який прийшов, як то кажуть, уже на все готове, тобто на все розукомплектоване й знищене!

Спитати хіба в нього, чому так легковажно приймав справи в попередника. Але ж казав мені інший голова при схожій нагоді:

— Чи ж ви не знаєте, як ми приймаємо-передаємо справи?! Беремо печатку, ну, ще ключі від сейфа, а решту актів підмахуємо, не дуже розглядаючи.

Але тим часом зведемо все ж баланс по колгоспу ім. Франка. Отже, маємо: а) 10.300 карбованців збитків, б) знищену зрошувальну систему, котра не працювала жодного дня. Не маємо: а) відповідальних за це осіб, б) точно встановлених винуватців, в) покараних.

А коли системи вже нема, то до чого, справді, вживати заходів? А може, відповідні спеціалісти хоч знайдуть, до к о г о їх вжити.

Бо інакше оті дорогі системи, які мають дощити, і далі не дадуть землі не те, що дощу, а навіть і крапелиночки.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Не будемо критися: слово «дефіцит» іще й досі є синонімом речей часом найнеобхідніших. Візьмемо оті ж запчастини. До яких тільки хитрощів не вдаються механіки автопідприємств, колгоспних майстерень, тракторних парків з метою роздобути заповітний жиклер, ступицю або якір стартера! Вирядкаються в далеку дорогу легіони гінців-постачальників, пишуться жалісливі листи-заклинання на депутатських та інших впливових бланках: в порядку винятку! Зважаючи на особливо складні умови! Згляньтеся! Змилосердьтеся! Дайте!..

Словом, що там казати — проблема із запчастинами у нас іще до кінця не розв'язана. Але давайте глянемо на неї трохи з іншого боку. Давайте покладемо руку на серце і спитаємо самих себе з усією властивою нам щирістю: а чи завжди ми беремо для потреб свого рідного підприємства рівно стільки, скільки нам справді потрібно? Чи завжди утримуємося ми, щоб удвічі, а то й утричі не завищувати у своїх заявках реальної, необхідної кількості — з тим, знаєте, лукавим прицілом, що там, «нагорі», все одно «різонуть»? А якщо й не «різонуть», а, понад усякі сподівання, відпустять усе, що просимо,— теж не біда: запас — він, як відомо, кишень не обтяжує...

Але потім нерідко кінчається тим, що отой самий «запас» роками валяється на складських полицях, морально старіє, приходить у непридатність і, врешті-решт, потрапляє в металобрухт.

У Миколаївській області... Втім, переконані, що подібні факти можна було б узяти в будь-якій іншій області. Але оскільки ми взяли їх усе ж таки саме там, то оце вам сумлінно і викладаємо.

Отже, у Миколаївській області народні контролери перевірили наявність запчастин та ремонтних матеріалів на території двох районів: Врадіївського і Миколаївського. І ось що виявилось: у деяких радгоспах і колгоспах ота наявність перевищила нормативну в п'ять, шість і навіть у тринадцять разів! Розумієте, що це означає? А ось що: десь там, в інших місцевостях, постачальники з ніг збиваються, розшукуючи потрібну шестерню, поршень чи барабан — а, скажімо, в радгоспі «Нечаянський» або «Криничанський» отих самих шестерень — навалом. І хитро підморгує директор «Нечаянського» М. І. Сльозко головному інженерові В. Р. Ткаченку: от які ми, мовляв, тямковиті господарі! В інших — нема, а в нас — є! Та ще й з запасом. Он він, отой запас, вже навіть у склад не вміщається: тракторні шини, головки блоку циліндра, кожухи муфти зчеплення до Т-150 довелося звалити просто неба під стінкою... Та й дідько з ним. Попсується — так викинемо.

А ви думаєте, директор радгоспу «Іскра» С. Т. Степаненко, разом з головним бухгалтером А. С. Дубецьким та головінжем М. І. Матвєєвим, не пишаються своєю хазяйновитістю? Аякже: он стоять зернові сівалки та культиватори, придбані ще у 1978—1979 роках, які ще ні дня не побували в роботі! Та, правда, вже й не побувають: внаслідок не вельми шанобливого зберігання дорогий інвентар надійно угроблено. Як, до речі, й доїльні та холодильні установки, котрих так ніхто й не встановив, та інші не менш цінні агрегати. А десь би вони працювали. Давали б віддачу. Приносили б користь...

Вам потрібен пружинний дріт? Будь ласка: у радгоспі імені Карла Маркса його лежить аж 600 кілограмів. Але не поспішайте хапати доручення і їхати у радгосп на переговори: вам його там, гадаємо, і задарма залюбки віддадуть. От тільки чи ви захочете взяти... Бо, роками лежачи на подвір'ї, той дріт уже геть переіржавів...

На прирейковому майданчику торгової бази Врадіївської сільгосптехніки з 1976 року чекає на своїх господарів обладнання для двох зерносушарок. А господарі — колгоспи «Перемога» та імені Богдана Хмельницького — про нього вже встигли й забути. Спочатку, знаєте, згарячу так ото виписали і навіть гроші заплатили (десять із гаком тисяч карбованців!), а тоді ще раз подумали та вирішили, що й без зерносушарок можна обійтися...

Та що там — якийся десяток тисяч! Он у радгоспі «Зарічний» Миколаївського району усякого причандалля іржавіє під відкритим небом на суму 65 тисяч карбованців. Та й це ще не рекорд...

А ми кажемо: сякі-такі машинобудівники! Не дають нам у достатній кількості се-ге техніки, не дають запчастин, не дають обладнання! Правильно кажемо: тобто дають, але не стільки як треба. І слід від них, машинобудівників, вимагати усе, що належить. Але ж давайте, шановні, навчимося трохи більше вимагати й від самих себе. Давайте оглянемося та підрахуємо, скільки то мільйонів та й ще мільйонів державних карбованців у вигляді різних матеріальних цінностей ми добросовісно «солимо» без будь-якої користі. Ні собі, ні іншим! Колись згодиться, мовляв... А в кінцевому рахунку виходить, що ніякі ми не господарі, а, що називається, найостанніші розпронехлюї. Бо хазяйська бережливість і нерозважлива жадібність аж нічого спільного між собою не мають.

В. БОЙКО.

СМІШИНКИ

ПОРАДИВ

— Знаєш, що трапилось? Наш Гоша випив чорнило. Що робити? — каже дружина чоловікові.

— Нічого страшного: хай пише олівцем.

РОЗМОВА

Двоє парубків розмовляють про знайому дівчину.

— Таня, каже, що їй двадцять років. Помоєму, вона старша.

— Ні, то правда: я чую це від неї уже років десять.

НЕЩАСТЯ

— Чому ти такий похмурий? Чим засмучений?

— Краще не питай. У мене нещастя. Моя наречена, яку я так палко кохав і думав, що вона ангел небесний, два тижні тому вийшла заміж.

— Що ти кажеш? За кого?

— У тім-то й річ, що за мене!

ЧОМУ!

Одного чоловіка спитали, чому він має такий молодий вигляд. Він відповів:

— Нічого дивного, моя дружина віднімає у мене півжиття.

Олександр БРОДСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

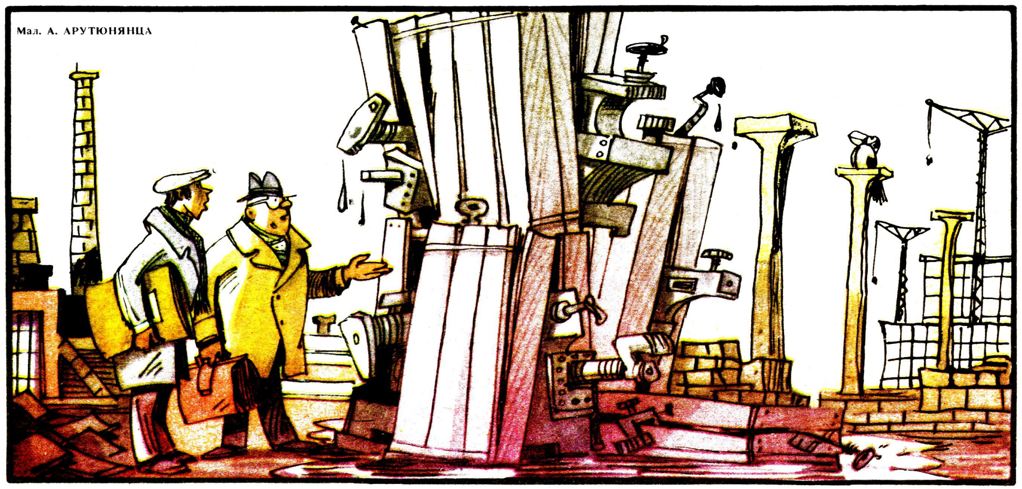

— Ну й влипли! Відзвітували в міністерство, що закінчили будівництво нового цеху, а на нього вже й план спустили!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Український науково-дослідний геолого-розвідувальний інститут багатьом був відомий як вельми авторитетний заклад. А от про те, що в цьому інституті допускали зловживання, порушували фінансову та штатну дисципліну, що на базі відпочинку «Геолог» третина відпочиваючих були сторонні люди (не кажучи вже про те, що там систематично безконтрольно списували продукти) багатьом було невідомо. Цю прогалину Перець заповнив, опублікувавши у № 18 журналу фейлетон «Службова розпуста».

Після виступу Перця заступник міністра геології УРСР А. І. Зарицький повідомив, що фейлетон було розглянуто у міністерстві і факти, наведені в ньому, підтвердились. Винуватців покарано. Так, директору інституту Іванюті М. М. оголошено сувору догану. Заступникам директора: по науковій роботі — Вітенку В. А., по загальних питаннях — Плетенецькому А. П., по кадрах — Верхівському С. Д. оголошено догани. Виконуючого обов'язки головного бухгалтера інституту Пархоменка А. Н., завідуючого планово-виробничим відділом Єфимову Л. П., майстра ремонтно-будівельних робіт Зданевича В. М. та директора бази відпочинку «Геолог» Іванютенко М. І. з їхніх посад звільнено.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

СПРОСТУВАННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП надходять листи, автори яких запитують, чи то правда, що Міністерство заготівель УРСР переїздить з Хрещатика у будинки №№ 60/16 і 63/12 по вулиці Костянтинівській, а мешканці цих будинків перебираються у колишнє приміщення міністерства? Розповідають, буцімто обмін цей викликаний тим, що міністерство уже протягом кількох років обіцяло вжити заходів, щоб знизити рівень шуму, який виділяє у навколишній простір млинзавод № 3, розташований під боком у мешканців згаданих будинків, проте слова свого не дотримало і в порядку компенсації запропонувало обмін. Подейкують також, що ця ініціатива виходить від заступника міністра П. М. Семика, який свого часу письмово запевнив, що іще в червні-липні минулого року «буде встановлено три глушителі на аспіраційних мережах», а також відрегульовано все технологічне устаткування, проте й ця обіцянка залишилася порожнім звуком.

ТАП уповноважений заявити, що Міністерство заготівель нікуди не збирається переїздити, як і виконувати свої обіцянки...

РІК БЕЗ ВУХ

ДОНЕЦЬК. (Кор. ТАП). Майже рік минув відтоді, як тут позакладало вуха керівникам обласної торговельної бази. До такого висновку дійшли харківські швейники з фабрики імені Тинякова. Бо, як пояснили вони кореспондентові ТАП, скільки не зверталася фабрика до донецьких торговельників з проханням повернути 108.154 карбованці 20 копійок, які база за одну й ту ж саму тканину двічі поклала на свій рахунок,— так нічого й не добилася: ні відповіді, ні своїх грошей.

ПРИВЧАЮТЬ ДО ТЕХНІКИ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Обтяжена виробничими клопотами, адміністрація шахти «Новомиргородська» комбінату «Олександріявугілля» все ж устигає сказати своє слово і на виховній ниві. Зокрема, скрізь вважається, що найкраща розвага для малюків — це належно обладнаний дитячий майданчик: тут їм і каруселі, і гойдалки, і гірки, і ще багато чого цікавого.

«Неправильно,— вирішило керівництво шахти,— діти шахтарів повинні змалечку призвичаюватися до техніки». І стягло на подвір'я п'ятиповерхового робітничого гуртожитку, де мешкає чимало молодих сімей з дітьми, старі автомобілі та інший металобрухт (частину його ви бачите на знімку). Є тепер де бавитися малечі!

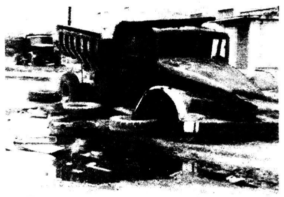

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

Мал. К. ЗАРУБИ

— Дуже хочу навідати матусю, але ж нема з ким залишити Джека!

Контроль без контролю

Скажу вам відверто: давненько моє самолюбство фейлетоніста не було так потішено, як після виходу фейлетону «Лихо з любові» («Перець» № 2 за 1982 рік), у якому, дозволю нагадати, йшлося про тяганину з розслідуванням однієї дорожно-транспортної пригоди, що сталася в Одесі. Директор куща кафе «Чорноморка» М. В. Волянський своєю автомашиною збив пізнього червневого вечора 1980 року трьох чоловіків і втік, залишивши одного з потерпілих, Р. В. Ткаченка, у важкому стані. А працівники слідчого відділення по дорожно-транспортних пригодах міського відділу внутрішніх справ на чолі з В. Й. Лозинським уперто й довго (більше року) не хотіли бачити в діях Волянського ніякого криміналу.

Так от, на цей фейлетон відгукнулися відразу три дуже солідні одеські організації: міськком партії, обласна прокуратура і обласне управління внутрішніх справ.

«Факти, викладені у фейлетоні, мали місце,— підтвердив секретар міськкому партії В. Симоненко. — За необгрунтовані відмови у порушенні кримінальної справи, тяганину і неналежний контроль за розслідуванням даної справи начальнику слідчого відділення... УВС міськвиконкому капітану Лозинському В. Й. наказом начальника УВС облвиконкому оголошено сувору догану. До дисциплінарної відповідальності притягнуті слідчі Панков, Гарчук, Алексєєнко.

Остаточне рішення у справі буде прийнято після повторної комісійної експертизи в республіканському бюро експертизи. Термін слідства продовжено в Прокуратурі УРСР. Розслідування справи взято під контроль».

«...Після одержання висновку експертизи,— уточнив прокурор Одеської області Г. М. Ясинський,— справа буде завершена і передана в суд».

«Кримінальна справа по обвинуваченню Волянського по ст. 215 ч. 1 КК УРСР перебуває в стадії завершення...» — ще оптимістичніше запевнив редакцію начальник обласного управління внутрішніх справ М. П. Водько.

Усі три відповіді датовані кінцем лютого-серединою березня 1982 року. Проте і в липні М. В. Волянський продовжував спокійнісінько роз'їжджати Одесою на своїх «Жигулях», у нього навіть посвідчення на право керування автомашиною не забрали. Хоч, як нам стало відомо, експертиза давно була закінчена і підтвердила, що зіткнення з «легковиком» Волянського для потерпілого, Р. В. Ткаченка, минулося далеко не безслідно.

Дзвоню заступнику прокурора міста Одеси А. В. Сокоревичу.

— Термін розслідування продовжено ще раз — до 10 серпня,— повідомив він. — Виникла потреба ще в одній, цього разу судово-технічній експертизі. Затримка лише за нею.

У серпні термін розслідування знову продовжили — до вересня, хоч експерти ніби й сказали своє слово. І тоді я вирішив уточнити точку зору усіх установ, що відгукнулися на фейлетон діловими, здавалось би, відповідями.

— Та невже ото Волянського ніяк не покарано? — щиро здивувався секретар міськкому партії Є. І. Стеценко. — Слідство слідством, але вже за те, що він утік з місця аварії, Волянського слід було б притягнути до суворої відповідальності. — Євген Іванович викликав до себе інструктора О. М. Тараненка і наказав: — З'ясуйте, чому досі не розглянуто справу Волянського. Це раз. І друге: треба повідомити редакцію про остаточний результат.

— Ми візьмемо справу на контроль,— пообіцяв заступник прокурора області С. С. Макарченко.

— Зробіть усе, щоб розслідування було завершене у визначений термін,— повелів комусь по селектору начальник обласного управління внутрішніх справ М. П. Водько і вже до мене:— Найближчим часом ми надішлемо редакції відповідь.

Переказані розмови, повторюю, відбулися в серпні. Ці рядки пишуться наприкінці 1982 року. Відповідей з Одеси нема. Справи в суді — також. Видно, термін розслідування знову продовжено.

Мені розповідали, що начальник слідчого відділення по дорожно-транспортних пригодах В. Й. Лозинський, під керівництвом якого — ви пам'ятаєте?— започаткувалася тяганина з розслідуванням, ходить нині дуже ображений: мовляв, він же тоді «безконтрольний» був, а сувору догану вліпили. А тут справа у всіх на контролі, кінця-краю їй не видно,— і нічого.

І ви знаєте: як на мене, у чомусь Володимир Йосипович має рацію.

В. БОНДАРЕНКО.

ЗАГАДКИ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Хто почне мене
хилити,
Можу з ніг того звалити.

Воно своє у дівчини,
В молодиці — позичене.

Є культура в нас така —
Парубків вона ляка.

У весняну й літню пору
Дріт по дроту в'ється вгору.
Не було б такого дива —
Не пили б ми з вами пива.

Відгадки: 1) Тільки не молоко, 2) прізвище, 3) гарбуз, 4) хміль.

Михайло ХИЖКО.

„Біла пляма"

В нас чимало ерудитів,
Та ще, мабуть, не було
Отакого супермена,
Як сусіда мій — Павло.
З нього міг би вчений вийти,
Знань у нього — просто тьма:
Знає, де яка країна,
Що в ній є, чого нема.
На географічній карті
Він покаже вам ураз,
Де Париж і де Сахара,
Де Ла-Манш і де Кавказ.
Знає він шляхи-дороги
І на захід, і на схід...
Ну, чого він лиш не знає,
Мій всезнаючий сусід?
А оце в селі своєму
Нещодавно заблукав:
Як дорогу до матусі
До старенької шукав.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— І чого ти ото до мене причепився? Сказав уже ж — не письменник я!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Де це ти вешталася цілий тиждень?!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Або я, або вона!!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

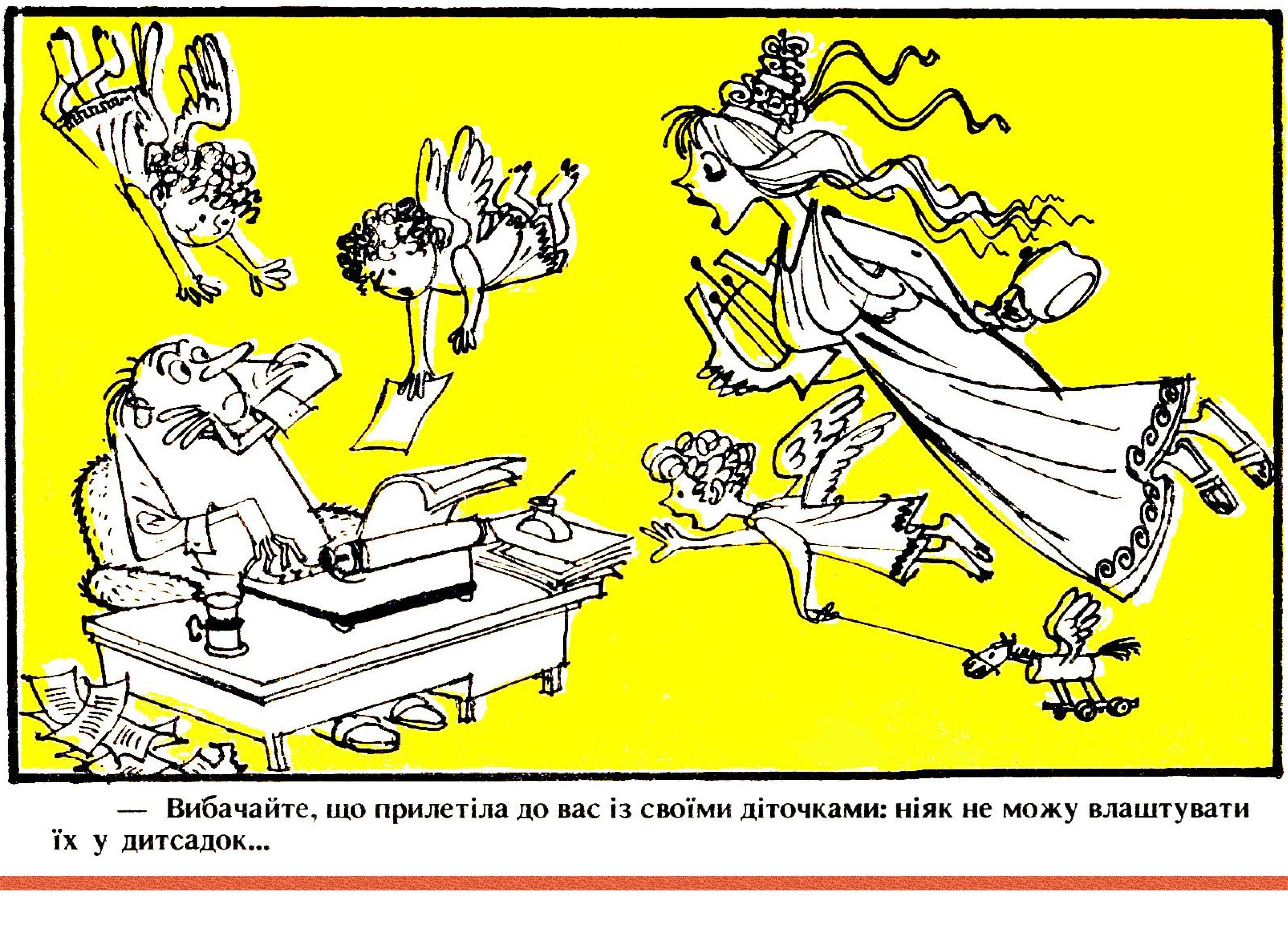

— Вибачайте, що прилетіла до вас із своїми діточками: ніяк не можу влаштувати їх у дитсадок...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

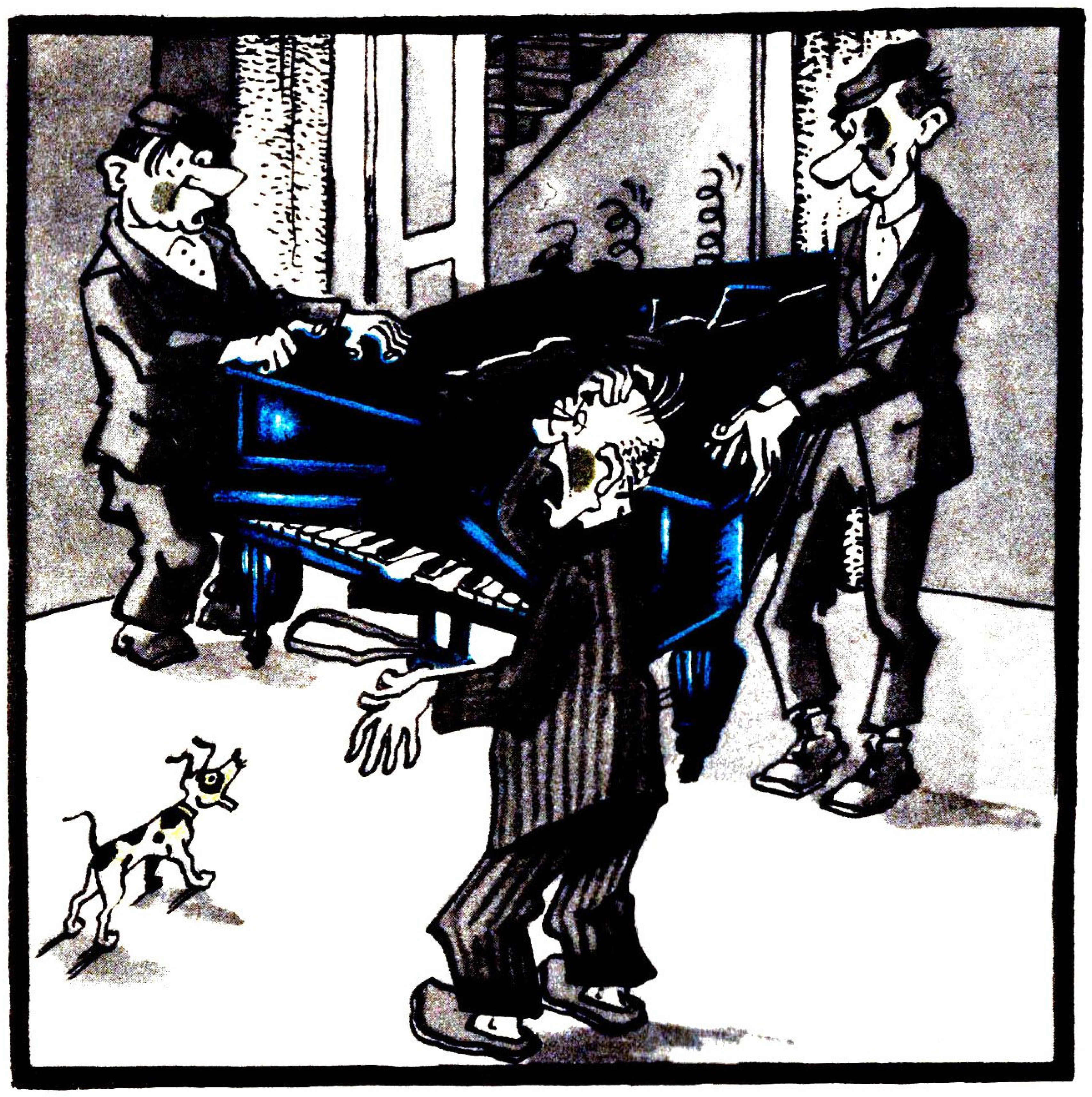

— Ми вам тут, вибачайте, трошки поліровку пошкрябали...

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

- *Плагіатор ніколи не вкраде твір у графомана.*
- *В одному глухий має перевагу — не чує пліток про себе.*
- *Жінка, що знає чужі таємниці, схожа на вулкан: рано чи пізно він може вибухнути.*

Дмитро АРСЕНИЧ.

Івано-Франківська область.

ДОПОМОГА ГАРАНТУЄТЬСЯ

ГУМОРЕСКА

Перед столом начальника проектно-кошторисного відділу Зненацького виструнчився Володя Припиндюк, відповідальний за культурно-масові заходи.

— Знаєте, Сергію Йосиповичу, що ми придумали?

— Кажи — знатиму,— не піднімаючи голови від паперів, відповів Зненацький.

— Нам оці кульмани, кошторисні довідники в печінках сидять. Отож вирішили наступні вихідні провести на лоні природи. Що ви на це скажете? Візьмемо напрокат туристське спорядження, рюкзаки на плечі і... сімдесят кілометрів електричкою, а там ліс. Цибатий знає дуже чарівні місця... Дванадцять кілометрів пішки — і лісове озеро. Карасів у ньому хоч лопатою загрібай. Все необхідне з собою прихопимо. А там намети розіпнемо, рибки наловимо, юшки наваримо з перчиком, петрушкою, цибулькою, лавровими листочками і кропчиком. Ех! Аж слинка потекла. По чарчині пропустимо, воно не гріх,— це ж не на роботі. Знаєте, яке все на свіжому повітрі смачне? Язика проковтнеш! А лісові пахощі, чистий озон, настояний на цілющих травах, пташине щебетання! Чи є щось приємніше на світі? Їй-богу, нема! За два дні дістанемо такий заряд бадьорості, що на півроку вистачить, і будь-яке завдання нам буде під силу виконати вчасно, а то й достроково. В п'ятницю, після роботи, всім відділом і вирушимо, а вас просимо очолити нашу групу.

Сергій Йосипович пильно подивився на Припиндюка і, хитнувши заперечливо головою, відповів:

— Все це добре, тільки не для мене. Нічого не вийде. Я й до рюкзака не знаю з якого боку підступитися, а його ще ж на своєму горбі треба тягти...

— Допоможемо,— озвався кошторисник Торба, який двічі побував у Карпатах і знався на туристських справах.

— А вудити?.. Уяви не маю, як ту вудку в руках тримати і яким кінцем у воду закидати,— вів далі Зненацький.

— Допоможемо! — разом викрикнули Белькотун і Здоровега, які за три останні зими двічі виходили на підлідний лов.

— Юшку варити — взагалі не моє покликання. Крім вермішелі, зродузвіку нічого не варив, і то тільки раз, та й наварив такого, що все в одну купу злиплося і з каструлі не вилізло,— відмахнувся Сергій Йосипович.

— Допоможемо! — зіскочила з свого місця креслярка Валентина Цикута, що вміла готувати страви не тільки з концентратів, а й з напівфабрикатів.

Зненацький глибоко зітхнув і викинув останнього козира:

— Кінець кінцем, у мене печінку судомить і тиск підскакує, отож, зовсім не можу пити.

— Допоможемо!!! — в один голос гаркнули всі дев'ятнадцять працівників відділу.

Феодосій ЛУЗАН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Кіт кішці: — На інших житлових масивах нас першими пускають у квартири, а тут усе слюсарів та столярів.

З певного часу у славному місті Харкові слово «вкрав» почало поступово зникати з лексикону деяких городян, а на його місце впевнено просувається таке собі миролюбне: «взяв». Розкрадачів державного добра називають по-різному: несунами, порушниками і тому подібними лагідними словами. Особливо з великою охотою вживають їх на харківських новобудовах. З того часу там уже не крадуть, не цуплять народне добро, а — беруть. Як не сумно, як не прикро, а беруть десятками і сотнями кілограмів, тисячами, а інколи й десятками тисяч звичайних і квадратних метрів.

На жаль, це не є одкровенням навіть для начальника домобудівного комбінату № 1 Олександра Івановича Юдіна.

— Відомо нам про це,— скрушно розводить він руками. — Збитки від отих несунів досить таки чималі.

Що так, то так. Скажімо, лише за рік ДБК-1 недорахувався 11 тисяч квадратних метрів віконного скла, близько 24 тисяч квадратних метрів толю, понад 60 тонн нафтобітуму, а дорогенького лінолеуму безслідно зникло не мало, не багато, а ледь не 20 тисяч квадратних метрів. Та й цього року апетити «берунів» не набагато зменшилися.

Їй-богу, хороше слово: бе-ру-ни! Особливо приємно звучить воно для самих крадіїв. Якесь воно не дуже, навіть дуже не кримінальне. Значно приємніше зватися беруном, аніж злодієм.

— Уявіть собі, що «роздягають» новобудови всі, кому заманеться,— зітхає Олександр Іванович. — Охорона, зрозуміло, існує. Тільки користі від неї...

Представники позавідомчої охорони Московського району міста (за давньою і дивною традицією всі новобудови Харкова охороняють чомусь лише працівники цього райвідділу), яку очолює Володимир Михайлович Рабинович, щороку затримують близько сотні дрібних розкрадачів. Тільки з якихось незрозумілих причин у поле зору охоронників потрапляють ті порушники, які несуть під пахвою пару цеглин, одвірок, метрову дошку чи відро цементу. А де ж, вибачайте, оті тонни, тисячі метрів?

— Тисячі та тонни — на совісті будівельників!— пояснює заступник В. М. Рабиновича Микола Петрович Босенко. — А їх, самі розумієте, піймати на крадіжці значно важче, аніж когось іншого. Їхня будова. От вони там і хімічать.

Як ви гадаєте, скільки коштує звичайнісінький стандартний умивальник? Чотири карбованці сорок п'ять копійок. Це так звана оптова ціна. А роздрібна, аби вам було відомо, вдвічі більша.

Потрібен вам умивальник? Будь ласка. Гукніть лишень дядю Петю (Гришу, Васю, Сашу). Він залюбки піде вам назустріч. Зрозуміло, по роздрібній ціні. І ванну запропонує, і унітазик може «зробити».

Щороку Харківський трест «Сантехмонтаж-60», яким керує Володимир Трохимович Кобець, втрачає близько трьох тисяч одиниць різного сантехобладнання на суму 25—30 тисяч карбованців.

— Наше діло будувати,— в один голос твердять будівельники. — Охороняють нехай інші.

— Як же нам охороняти, коли об'єктів по всенькому місту два десятки, а постів у нас, як кіт наплакав,— розводять руками оті інші, тобто працівники позавідомчої охорони.

Не перший рік триває палка дискусія між будівельниками і позавідомчою охороною. Кажуть, що керівники ДБК-1 навіть порушували питання, аби зовсім від неї відмовитись і виставляти власну охорону.

Але поки вони там собі перемовляються, переписуються та сперечаються, як би це краще зробити, привільно живеться у Харкові берунам. Вибачайте, злодіям.

м. Харків. **І. ЛАГОЗА.**

ДИЛЕМА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чи пити кинути, чи пластичну операцію зробити?..

ФРАЗИ

● *Треба бути геніальним, щоб геніальне здавалося простим.*

● *Дехто займає чуже місце лише тому, що його вже кимось зайняте.*

● *Слава приходить із популярністю. Популярність може прийти і без слави.*

● *У його творчому городі росла бузина, але виручало те, що в Києві був дядько.*

● *Щоб злетіти з язика, думці не обов'язково бути крилатою.*

Степан **КИРЕЙЧУК.**

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Кажуть, раніше він отоларингологом працював...

Хоромоманія

КОЛИ на подвір'ї по вулиці Корольова № 11 загуркотіли бульдозери, заторохтіла бетономішалка, коли потужні КРАЗи стали завозити туди будматеріали і робітники почали зводити величезну споруду, по Надвірній поповзли різні чутки та пересуди. Одні казали, ніби директор приміського радгоспу «Надвірнянський» М. Г. Олексенко будує контору, інші — буцімто дитячий садок, а ще деякі — начебто хороми для себе. Їм заперечували, адже контора й дитсадок у радгоспі є (та й у райцентрі чудесний дитячий комплекс побудовано), а директор із сім'єю мешкає в гарній комунальній квартирі. На деякий час думки надвірнян збіглися в одне русло — це коли грузовик привіз більярдний стіл: негайно зійшлися на тому, що вкритий цинковою бляхою двоповерховий палац з двома балконами й розкішною терасою — не що інше, як профілакторій для робітників радгоспу. Правда, дивувалися, чого профілакторій не десь на лоні природи, а в райцентрі. Потім дужче здивувалися, коли вслід за більярдним столом та меблями туди переїхав і Олексенко з жінкою та двома дітьми.

Декотрі з надвірнян обурилися таким поворотом справи й поскаржилися керівникам району. Тільки виявилося, що і голова міськвиконкому П. С. Бобровський, і голова райвиконкому М. В. Гапишин давно уже все знали. Знали, що Олексенко відгрохав собі палац загальною площею майже в 300 кв. метрів, знали й про так званий підсобний будинок на подвір'ї — з модерновою кухнею й гаражем на дві машини,— і навіть свого часу вжили заходів: за перевищення норм будівництва суворо покарали директора: оштрафували на 10 (десять!) карбованців і звеліли переконструювати хороми до нормального розміру. Про те, що Олексенко використовував радгоспну техніку, робочу силу, а також про те, що брав цеглу, вапно, цемент, залізобетонні перекриття тощо із матеріалів, призначених для будівництва ферм та інших господарських споруд,— чи не знали, чи удавали, що не знають.

Одне слово, штраф Олексенко сплатив і спокійненько продовжував упорядковувати свій маєток — возив чорнозем, асфальтував доріжки, ставив металеву огорожу...

Щоб уже цілком бути точним, скажу: Олексенка навіть полякали, сказавши, що коли не доведе палац до дозволеної норми, то у нього його заберуть через суд. Полякали, але відразу ж і погладили по голівці: із директора радгоспу перевели на посаду головного агронома райсільгоспуправління. Тепер М. Г. Олексенку підпорядковувався вже не один радгосп «Надвірнянський», а всі господарства району, бо за положенням він же був і заступником начальника районного сільгоспуправління.

— Навіщо ви це зробили?— питаю в голови Надвірнянського райвиконкому.— Адже знали, що Олексенко зловживав службовим становищем, що в нього немає й половини документів на оті 50 тисяч цегли та на все інше... Навіщо його підвищували по службі?

І тоді Михайло Васильович Гапишин із щирою простотою сказав таке, від чого в мене очі рогом полізли:

— А ми думали, як підвищимо, то він виправиться...

Олексенко «виправився». Викликав із Черкащини тещу і всіх заходився переконувати, що саме за її гроші (вона продала свою хату за тисячу карбованців) побудував палац і будинок з гаражем, вартість яких офіційно оцінена у 18 тисяч карбованців!

Надвірнянський райком партії оголосив йому сувору догану з занесенням в облікову картку і звелів негайно здати хороми державі.

Олексенко вдарив себе кулаком у груди і з трагічним пафосом вигукнув: «Здам!». Але пафос був не стільки трагічний, скільки фальшивий, бо палацу не здав і не думав здавати. Мало того, коли в Івано-Франківському обкомі партії йому сказали те ж саме й застерегли, що, в разі непослуху його буде виключено з лав КПРС, хоромовласник навіть вухом не повів, а, як у таких випадках кажуть, зубами й руками тримався за свій палац. За це у нього й відібрали партквиток. І правильно зробили! Неправильно інше: Олексенко спокійно продовжує жити у хоромах, споруджених більш ніж сумнівним шляхом. Та ще й непогану посаду обіймає: працює агрономом по кормовиробництву тисьменничанського комбікормового заводу. І він же водночас — заступник директора того підприємства. Сидить чомусь у райсільгоспуправлінні, хоча завод розташований за двадцять кілометрів від Надвірної. Отож має час, щоб поратися біля своїх хоромів і навіть пограти в більярд.

Але бацила хоромоманії, як виявляється, прижилася не тільки в Надвірній. У сусідній Яремчі, тієї ж Івано-Франківської області, теж таке спостерігається. Туристи, які приїжджають у це чудове місто, не так милуються довколишнім гірським краєвидом, як віллою римсько-гуцульського типу на вулиці Довбуша № 52. А там і справді є чим помилуватися. Загальна площа — близько 400 кв. метрів. Цинкова покрівля з усякими кониками-візерунками, перед фасадом ряд колон в античному стилі, фундамент і підвал із гранітних бріл, перший поверх викладено з цегли, другий рублений — висококласні косівські майстри укладали кругляки, столярні роботи в кімнатах з рідкісного й коштовного червоного дерева... Щоправда, господаря туристи не можуть побачити. Колишній завідуючий продовольчим складом Яремчанського курортторгу Д. М. Сирота перебуває у відповідних місцях за спекуляцію автомашинами. А хороми ніхто й пальцем не торкне. Бо передбачливий завскладом, маючи тут же, в Яремчі, на вулиці 1-го Травня, чудовий двоповерховий особняк, переписав новобудову на свою третю дружину та її сина — буцімто вони споруджують хороми... Отож керівники міста й чухають зараз потилиці: як бути в цій ситуації?

Зрештою, в Яремчі хоч думають над цим і навіть вилучили вже два палаци на користь держави, а в Надвірній, й потилиць не чухають. Там, у народному суді, лежать шість справ — тих, хто порушив норми будівництва, зловживав службовим становищем,— а наслідків від того лежання поки що як кіт наплакав.

Хоромоманія ж тим часом процвітає.

І. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста Віктора БЕЗОРУДЬКА з його першим 70-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Вінегрет з перцем

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

Мал. В. НАЗАРЕНКА

— Учора ось тут я отакенну щуку зловив! Не вірите? Щоб мені провалитися на цьому місці!

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

Освідчення.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

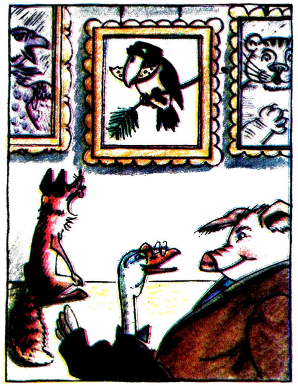

— І ось так щодня: приходить і дивиться, дивиться...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

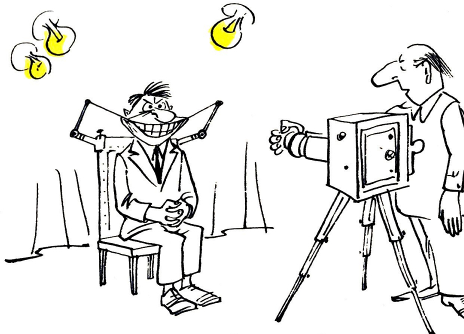

— Ось тепер добре!

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

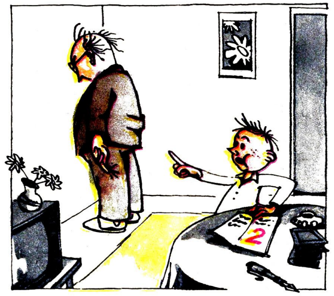

— Будеш знати, як треба готувати мої уроки!

Мал. Є. МИЛУТКИ

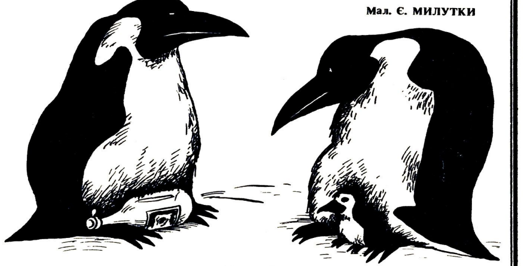

Без слів.

Квиточок

УСМІШКА

Ще здаля Сяплюк побачив, що трохи запізнився. Він прискорив ходу і, врізавшись у натовп, вправно запрацював ліктями і плечима, намагаючись пробитися до дверей. Та де там... Шлях йому заступили такі ж вправні лікті й плечі, що прибули сюди раніше.

— Квиток! Чи не знайдеться у вас квитка?— завзято атакували вони прибулих.

Сяплюк теж приєднав свій тенорок до цього дружного хору, хоча й розумів, що шанси має мінімальні. Занадто багато бажаючих. Все рідше й рідше лунали радісні вигуки щасливчиків, котрим вдавалося дістати квиток. Призвичаєним оком Сяплюк оцінював тих, хто його оточував. Мужчина в окулярах і краватці. Марна справа — цей напевне не поступиться. Жінка з портфелем. Й тут йому теж не світить.

Несподівано Сяплюку стало дуже жаль себе. Три дні він жив чеканням цього моменту. Невже йому не поталанить? Невже він залишиться без квитка?

І тут він побачив її. Симпатична дівчина стояла осторонь. І з подивом стежила за тим, що відбувалось. Слабка надія ворохнулася в душі Сяплюка.

— Вибачте,— він закликав на допомогу всі свої нечисленні засоби чоловічої привабливості. — Можливо, у вас є квиток? Будь-яке місце!

— Квиток?— дівчина розкрила сумочку. — Будь ласка.

Вона посміхнулася й простягнула йому жаданий клаптик паперу.

У Сяплюка від щастя перехопило подих. Забувши про слова подяки, затиснувши в спітнілій долоні квиток, він щодуху кинувся геть.

Він біг додому оформляти звіт за відрядження, яке офіційно закінчувалося сьогодні, але з якого він повернувся ще три дні тому. Не повертати ж добові за ці три доби!

...Залишки юрби з розчарованим гомоном розповзалися по автовокзалу. Їм доведеться чекати наступного автобуса.

Григорій АРКАДЬЄВ.

м. Дніпропетровськ.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПАННА НЕБЕСНА.
АТЕСТАТ ПРІЛОСТІ.
КІНСЬКИЙ ТВІСТ.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг.

ДОШКА ОГОРОШЕНЬ.
БУХОВИЙ ОРКЕСТР.
ПОЛУП'ЯНА ЛЮБОВ.
ШИТТЄВИЙ ШЛЯХ.

В. БАБЕНКО.

Сімейна ідилія

ГУМОРЕСКА

Біс його забери, гарно як сказано. «Вона ніжно поклала на його дуже плече свою біляву голівку і раптом бризнула з-під довгих вій двома пригорщами небесної голубіні.

— Коханий, як мені бракувало тебе всі ці довгі роки...»

Краще, здається, не скажеш! Треба бути великим майстром...

— З тобою можна коли-небудь поговорити? Завжди очима в книжці стирчиш! — Це моя до мене. Як недоречно.

— Можна,— кажу.— Коли завгодно...

Цікаво, що ж далі було? Ага. «Він піймав її жагучий погляд...»

— Ти чув, у тієї... як її...

— Угу, чув,— кажу.

«...і все збагнув: йому теж не вистачало тільки її».

— Що «угу»? Ти лише угукаєш зі мною. П'ятнадцять років угукаєш...

— Не п'ятнадцять, а п'ять,— підправив я.— Вони не бачилися п'ять років. Про це ще на десятій сторінці написано.

— Хто «вони»? Які «п'ять років»? Що ти мелеш! Ти чуєш взагалі, що я тебе питаю?

— Угу! — кажу.

Де ж те місце? Ага, ось. «Він ковзнув пекельним поглядом по її пухлих рожевих вустах і рвучко схопив за тонку талію...».

— Ні, так далі неможливо! — це знову моя.— В рідній хаті немає з ким словом перемовитися... Наче німі живемо!

По тому щось гупнуло і дзеленькнуло водночас.

— У чому справа, рідненька? — відірвався я від книги.— Ти питала...

— Я тебе вже сто разів питала!

— Не треба перебільшувати, кохана, бо це тільки ускладнить...

— Я тебе питала, чи ти чув, що у тієї... Ну, як її?.. В отієї, що...

— Угу.

— Ти мені більше не угукай,— вона вихопила книжку і жбурнула її в куток.— Ти мені скажи, як оту?..

— Оту?

— Ага.

— Оту — що?

— Її саму.

— Біляву?

— Тобі біляві, видно, й сняться.

— Я серйозно тебе питаю: з тонкою талією?

— У неї талія, до речі, не тонша від моєї.

— Зрозумів. Ти про Зіну?..

— А хоч би й про неї. Про неї що, не можна? Цяця вона?

— Можна,— кажу.

— Спасибі за великодушність. Дозволив, бачте.

— Ну й ну...

— Що «ну»?

— Ти хотіла про неї щось запитати.

— Ага, пригадала. Через тебе, німака, все з голови вилетіло. Чи ти чув, що у Зіни позавчора... Чи вчора? Ні, таки позавчора. Зачекай, але ж позавчора я була в неї і нічого такого не помітила. Значить, учора. Тільки ж учора, і не раніше, я бачила нашу... як її?

— Свиридівну,— поспішив я на поміч, аби уникнути зайвих відхилень від суті.

— При чому тут Свиридівна?! — скипіла моя.— Вона ніколи в місцевкомі не була!

— Ах, ти маєш на увазі, рідненька, Галину Дмитрівну, голову вашого місцевкому?

— Міг би й раніше пригадати! Чим тільки твоя головешка зайнята? Все дурниці якісь читав би. Для серйозного тебе не вистачає. Галину Дмитрівну забув як звати... На іменинах поруч сидів. Кавалер називається!

— Гаразд, гаразд. Кажи вже, що з тією Галиною Дмитрівною.

— А що з нею? Живе собі. Нівроку. А... чому ти питаєш? Щось чув, може?

— Нічого я не чув. Це ти щось чула. І бачила. Не раніше, як учора. Саму Галину Дмитрівну. Отже, у Зіни вчора... чи може...

— А, згадала. Не кажи пустого. Вчора не могло бути. Бо Галина Дмитрівна сказала б, що це було вчора. І позавчора не могло бути, бо я в неї сама була. А якщо не вчора і не позавчора, то коли?

— Що саме?

— Не перебивай! З тобою хіба поговориш. Слова не даєш сказати. Боже, п'ятнадцять років отак! Де тільки сили беруться в мене! І куди очі мої дивилися, коли йшла за тебе?

— Так що все-таки з Зіною?

— Мовчи! Ти можеш хоч на хвильку замовкнути? Поступитися перед жінкою? Можеш про Зіну хоч сьогодні не згадувати?

...Де ж то воно? Цікаво, як автор поверне тему. Ага, знайшов.

«Не треба, милий! — знадно прошепотіла вона.— Дай надивитися на тебе. Наслухатися твоїх солодких речей...»

Я відклав книгу. Вирішив не заважати їм наслухатися одне одного. Бо, можливо, потім їм буде не до того.

Іван ДУБЕНКО.

м. Київ.

Вісті з того світу

«Шведський ріксдаг (парламент) прийняв закон про виділення понад 83 мільярди крон на військові потреби, розробку та закупку нових видів озброєнь. Це ще міцніше прив'яже Швецію до НАТО, загрожуючи самій основі політики нейтралітету цієї країни».

(З газет).

Мал. М. МАЛОВА

— Із таким посагом, дорогенька, ви цілком можете розраховувати на такого кавалера, як я!

І сміх, і гріх.

ДОТРИМУЮЧИСЬ ТЕМИ...

Для роботи конференції лікарів Королівського коледжу у Лондоні на тему «Алкоголізм» було встановлено такий розпорядок дня:

9.15. Алкоголь у крові.
10.15. Алкоголь у печінці.
11.15 Алкоголь у підшлунковій залозі.
12.15. Алкоголь у серці.
12.45. Відкриття бару.

ВПРАВИ ФІЛОЛОГІЧНІ

Спілка філологів землі Північний Рейн-Вестфалія (ФРН) видає журнал «Більдунг актуель». І от у тому рупорі тамтешніх філологів було вміщено таку директиву: «Наш міністр повідомляє, що з огляду на відсутність однакових правил... звичайні внутрішкільні вітання мають випадковий характер... Щоб усунути цей непорядок, комісія трудової психології і трудової педагогіки міністерства культури розробила форму внутрішкільних вітань... Зобов'язаний вітати, в принципі зобов'язаний вітати, якщо тільки той, що має права бути привітаним, не дасть зрозуміти зобов'язаному вітати, що вітання зайве. Зобов'язаний вітати повинен, як правило, керуватися розпорядком дня. До великої перерви — «Добрий ранок». Після великої перерви — «Добрий день». У післяобідні години — «Добрий день». Після закінчення занять — «До побачення».

Ось яку «мудрість» можна витворити із «звичайних внутрішкільних вітань», коли за справу аж дві комісії міністерства культури візьмуться! І все — заради порядку!

Зважаючи на стиль вміщеної у журналі директиви, нагадаємо, що слово «філолог» означає фахівця з мови та літератури.

Літератури пародії

ПО ЩУЧОМУ ВЕЛІННЮ, ПО МОЙОМУ ХОТІННЮ

Не мене
розбудила весна —
я
розбудив
весну.
Бруньки
за моїм велінням
тихо колишуть синь.
І,
падаючи на коліна,
співають пташки пісень.

Володимир ЛУЧУК.
«В любові я не шукаю дна...»

Все йде
за моїм велінням:
відтаює твердь земна,
зволожується коріння,
пробуджується весна.
Це я розбудив,
соколино
зметнувши весняний день,
поставив пташок на коліна,
звелів співати пісень.
І,
справді, предивний світе,
до всього доклав я рук.
Маг, чарівник, велитель —
Я,
Володимир ЛУЧУК.

●

НАДИХАЮЧИЙ ПІСОК

Монгольська темо, ти — як Гобі,
тебе узяти з ходу — годі,
але даю собі зарок:
не заспокоюсь дні і ночі,
допоки враз не заскрегоче
в моєму серці твій пісок!..

Анатолій БОРТНЯК.
«РУСЛО». Поезії.

Пісок таки заскреготав,
І діло зрушилось, пішло —
Монгольську тему я здолав,
Піском усипавши «Русло»:

...піском скрегоче на зубах. (Стор. 53).
...з горбів, пісків напористо виходить. (Стор. 55).
Нам вітрець піску постелить. (Стор. 59).
Де у пісках горби та балки... (Стор. 66).
...пишу на монгольських пісках. (Стор. 68).
...у пісків і віків відвойоване слово. (Стор. 75).
...де піски гарячі і верблюди. (Стор. 80).
...про ріку, що десь в пісках тече... (Стор. 80).

Піски течуть, як ручаї,
Це не піски, а справжні перли!
От тільки б критики мої
Мене
З пісочком не протерли!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажи мамі, що прийшла тьотя Дефіцит. Хай кидає роботу і мерщій біжить додому!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПІНА ВІД ПИВА

Хлоп'я звертається до п'яного дядька:
— Дядьку, дайте закурити!
— У тебе ще молоко на губах не висохло.
— Ні, дядечку, це піна від пива...

Повідомив В. ТОПОРЕНКО.

м. Фастів Київської області.

ХАЗЯЇН

Чоловіка, який прийшов додому «теплий», дружина зустріла в сінях з качалкою в руках:
— Знову нализався? Ось тобі, ось тобі!..
— Жінко, цить! Я — хазяїн!
На цьому слові впав біля порога й заснув. Двері відчиняє сусідка й пита здивовано:
— Чого це твій Іван тут лежить?
— А він тут хазяїн, де хоче, там і лежить.

Повідомив М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

ГРОШІ У МІШКАХ

Одна сім'я мала переїздити в інше місто, почали вже й речі пакувати. Аж тут жінці випала безплатна путівка на море, що вже «горіла». Вона руками об поли — що робити?! А він — їдь, бо не скоро таке щастя випаде.
Повертається жінка з відпустки додому, глянула — меблів у хаті нема.
— А де меблі?— питає.
— Продав,— стомлено відповідає чоловік.
— А де ж гроші?
— У мішках.
Роззирається вона:
— А де ж ті мішки?
— А в мене під очима.

Надіслав М. РУДНИЦЬКИЙ.

м. Ровно.

ОДНА ПРОТИ ДЕСЯТИ

Видали дівку заміж у сусіднє село. От через деякий час приходить вона до матері і скаржиться:
— Такі там, мамо, люди сварливі, такі лайливі, що важко описати. Ото пішла якось я по воду, а їх аж десять молодиць так напосілися на мене, так напосілися, що я насилу одбрехалася.

Повідомив М. СТЕПАНЕНКО.

с. Красноярка Сахновщанського району Харківської області.

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

—Скільки років тій теличці?— запитує гість із міста пастуха.
— Два роки.
— А як дізнаються про вік тварини?
— По рогах.
— А-а-а, вірно, вірно... Я й не помітив, що вона має два роги.

Надіслав Ю. СТРУЦЬ.

м. Бахмач Чернігівської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Коли мама повернулася з роботи, назустріч їй вибігли Олесь і Маринка.

— Мамо, мамо! — закричали вони навперебій.— Сьогодні ти будеш нас любити!

— Чому тільки сьогодні? — посміхнулася вона.

— Аякже! — пояснив Олесь.— Позавчора ми з Маринкою не виспались після обіду, і ти назвала нас кислями.

— А вчора,— додала Маринка,— ми з Олесем побилися і гірко-гірко плакали, і ти сказала, що ми мокрі гірчичники і що ти таких не любиш.

— А сьогодні? — спитала мама.

— Сьогодні ми солодкі! — разом відповіли діти і простягнули їй руки, перемазані чимось липким.— Ось покуштуй, які ми солодкі-пресолодкі! Цілу банку полуничного варення з'їли!

Євген НАУМОВ.

ДОГАДАВСЯ

Учитель запитує учня на уроці російської літератури:

— Скажи, Федю, чому Герасим назвав свою собаку Муму?

Хлопець подумав і відповів:

— Він все життя мріяв мати корову...

ПОЯСНИЛА

— Хто скаже,— звернувся вчитель природознавства до класу,— чому взимку холодно, а влітку жарко?

Дівчинка з першої парти підняла руку вище всіх.

— Ну, скажи нам, Оксано,— заохотив її вчитель.

— Тому, що взимку морози, а влітку їх немає.

В. ГУСАР.

Казка-загадка

Посварилися якось Вовк і Заєць. Погнався сірий за вухатим, а той як чкурне в кущі, тільки його й бачили. Біжить Вовк лісом, а назустріч йому Лисиця.

— Кумонько, чи не бачила ти вухатого?

— Бачила, бачила, пасеться на лужку,— відповіла руденька й побігла далі.

Вовк недовірливо подивився услід хитрюзі й подумав: «Чи не бреше, бува: як це Заєць може пастися на лужку?»

Пішов далі. Бачить — сидить під деревом Ведмідь, відпочиває.

— Михайле Потаповичу, не пробігав тут вухатий?

— Не може він бігати. Пошкодив собі копитце. Лежить на лужку та й стогне: «Іа-іа!»

Подивився Вовк на клишоногого чи не насміхається той над ним. Відкіля у Зайця копита? Та й кричати «іа-іа» він не може.

Вийшов він на лужок і все зрозумів. Правду казали Лисиця й Ведмідь. Вухатий лежав у траві, але то був не Заєць, а...

Ви малята, мабуть, вже здогадалися, хто то був?

Данило КАРМІНСЬКИЙ.

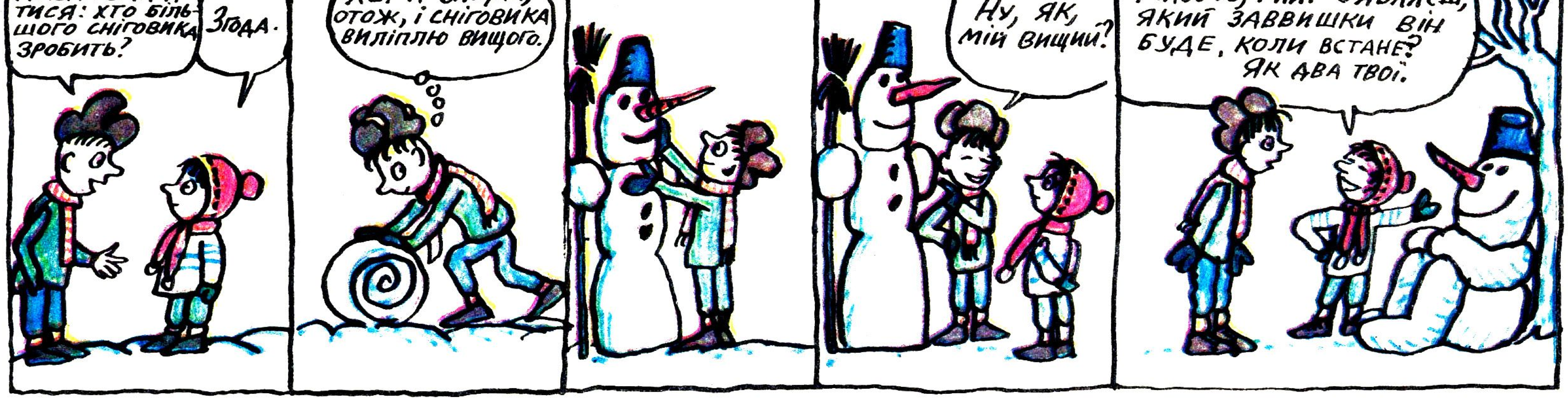

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка для дітей

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Степанівська середня школа, що на Ровенщині, мала необережність придбати кілька тумб виробництва Маневицького (Волинська обл.) меблевого підприємства. Але варто було ці тумби розпакувати, як вони тут же розсипалися. Про це писалося у замітці «Твердий горішок», опублікованій у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 12 за 1982 рік).

Заступник голови Маневицького районного комітету народного контролю Є. І. Яцюра повідомив редакції, що замітку було обговорено на загальнозаводському «Дні якості». Для поліпшення якості продукції на підприємстві проведено реконструкцію технологічного обладнання, суворо контролюються всі технологічні процеси.

За випуск і реалізацію бракованої продукції начальника ВТК Мефаника В. С. та старшого інженера ВТК Мисюру В. П. з їхніх посад звільнено. А браковані тумби у Степанівській школі відремонтовано за рахунок винних.

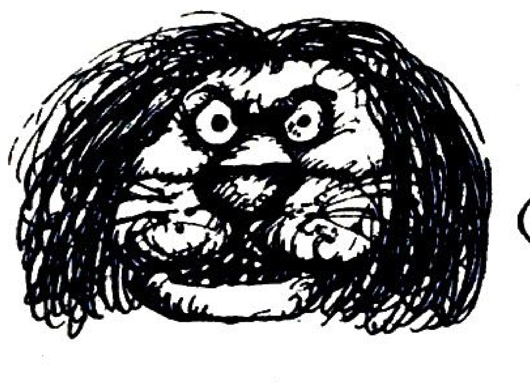

Заступник

БАЙКА В ПРОЗІ

— Кого ж узяти до себе у заступники?— зітхаючи за молодими літами, коли й сам тягнув усю роботу, мізкував Лев. — Вовка? Ініціативний працівник. Але як дізнається про мою неміч, без солі загризе. Лисицю? У роботі дуже акуратна. Може півкурника за ніч виносити й сліду не лишити. Це добре. Але ж — пліткарка. Своїм кумасям по секрету про всі недоліки свого керівництва розплеще, не втерпить і прибрехнути. Авторитет тоді тільки блисне.

Раптом хтось прошмигнув повз царя звірів. Придивився Лев. Бачить: Заєць.

— Ану ходи-но сюди!— гримнув гривастий.

Приплентався Заєць ледь живий від страху.

— Ти це чому старших не шануєш?

— Каюсь! Не помітив!

— Не помітив, кажеш?! Що ж,— поміркував цар звірів,— тепер бачитимеш щодня... Беру до себе заступником.

І Лев полегшено зітхнув: нарешті надійного він матиме заступника.

Василь СОПРОНЮК.

*с. Троянівка
Волинської області.*

З олівцем по Лебедину

Якщо ви, попетлявши по Києву, вискочите на бориспільську трасу і, поминувши Бориспіль, рвонете на Пирятин, Ромни і аж ген далі у напрямку Сум; і якщо ви до самих Сум не доїдете якихось 35 кілометрів, а звернете вправо, чи, як раніше казали, цоб, то іще через 35 кілометрів і втрапите в самісінький Лебедин, центр Лебединського району. Дуже мальовничого, додамо, району — з лісочками, гайочками, горбочками, ставочками і оспіваною-переспіваною тихою річкою Псьол, а також зі знаменитим на всю округу озером Лебедин. Майже лебединим, можна сказати, озером. Майже — бо лебеді тут не водяться, але колись, очевидячки, водилися. Проте було це, либонь, дуже давно. В експозиціях місцевих краєзнавчого та художнього музеїв їхня присутність, в усякому разі, ніяк не відбита. Але музеї є. І досить цікаві, воздамо належне, музеї.

Проте якою б захоплюючою не була лебединська історія і музейна старовина, а сучасність міста, без усякого сумніву,— ще захоплюючіша. Тут вам — і заводи, й новобудови, і учбові заклади, й бурхливе буяння культурного та спортивного життя. Оскільки ж усього в коротких дорожніх нотатках все одно не охопиш, то ми й вирішили зосередитися саме на ньому — на спортивному житті лебединців. А точніше, на тому, як батьки міста дбають про фізичне загартування городян.

У цьому плані, скажемо без перебільшення, тут є та й є чому повчитися. Адже що, як ви думаєте, найбільше загрожує здоров'ю сучасного городянина? Це, безперечно,— гіпокінезія, або скажемо популярніше,— малорухливість. Так от, у Лебедині робиться все для того, щоб його жителі якомога активніше рухалися. З цією метою міські автобуси ходять за таким разкладом, що ви можете прочекати на зупинці і півгодини, й годину і, хоч не хоч, потрюхикаєте пішки. Отак і ми, не дочекавшись автобуса на кінцевій зупинці по вулиці Леніна, дружно махнули руками і, разом з іншими пасажирами-невдахами, заповзялися долати трикілометровий маршрут до центру міста своїм ходом. Маршрут цей виявився захоплюючим, сповненим пригод і небезпеки. Тут вам — і ями, й баюри, і незасипані траншеї, і гори з чавунних зливків та будматеріалів біля заводу поршневих кілець,— словом, такий набір усіляких штучних перешкод, якому може позаздрити будь-яка спортивна організація. Поки ми дістались до центру, наші м'язи стали пругкішими, очі — зіркішими, реакція — просто-таки блискавичною. От що робить з людиною тренування!

Жителям навколишніх сіл, які користуються послугами маршрутних автобусів, також немало доводиться ходити та бігати. Бо на автобусній зупинці, яка знаходиться побіля вашого села, ніякий автобус, ба навіть порожній, вас не підбере. Шофери діють за інструкцією Міністерства автотранспорту УРСР, котра забороняє водіям міжміських автобусів видавати пасажирам квитки. Зроблено це з метою припинення водіями порушень квитково-фінансової дисципліни. Правда, кількість таких порушень, незважаючи на інструкцію, минулого року аж ніяк не зменшилася, зате Лебединське автопідприємство недовезло на міжміських та сільських маршрутах 1.131, 2 тис. пасажирів.

Завдяки батьківському піклуванню місцевих властей лебединці навчилися не боятися ніяких температурних перепадів. Здавалось би, дрібниця: кожного року по кілька місяців закривати на ремонт міську лазню. А ефект — разючий: громадяни за будь-якої погоди купаються в озері, в річці, і секції «моржів» тут, кажуть, плодяться, як гриби після дощу.

А комунальники тим часом, разом із представниками місцевого райпобуткомбінату, займаються не менш популярним видом спорту — футболом. За футбольний м'яч їм з успіхом править все та ж лазня, яку вони перекидають одні одним протягом багатьох років. Був період, коли лазня по кілька разів переходила з рук у руки. Але й досі неясно, хто ж виявиться переможцем у цьому затяжному напруженому двобої.

У міськвиконкомівських кабінетах у цей час також іде досить цікава спортивна гра: розпасовка проекту майбутнього банно-прального кабінету. Цей проект уже багато років виготовляється, модернізується, затверджується і перезатверджується, а тепер нарешті питання ставиться руба: чи доцільно взагалі будувати той банно-пральний комплекс в Лебедині? Гадаємо, що двох думок тут бути не може: звичайно, недоцільно, бо де ж розвиватимуть свою мускулатуру тисячі жінок, якщо їх позбавити звичного захоплюючого заняття — прання білизни?

Лебединці — народ загартований і в санітарно-профілактичному відношенні. Значною мірою сприяють цьому будівельники, котрі ведуть житлове будівництво випереджаючими темпами порівняно з міською каналізацією. Для побутових же стоків використовуються тротуари і красуня-річка Вільшанка, яка протікає через центр міста. За останні десятиріччя тут спорудили кілька десятків багатоповерхових будинків, а каналізації — жодного метра.

— Стривайте!— радісно вигукнули керівники заводу поршневих кілець. — Навіщо ж нам ламати голову, куди дівати відходи гальванічного цеху, коли їх можна випускати просто на вулицю?

Сказано-зроблено. І нова ріка потекла по вулицях, завернула на тротуари, позаливала колодязі, які довелося закрити. До цього часу завод вивозив шкідливі відходи і виливав де прийдеться. А потім на заводі прикинули: якщо відрахувати всю суму штрафів райсанстанції, то самовитоки обходяться значно дешевше самовивозу. І тече, на перший погляд, прозора, але досить капосна за своїм вмістом водиця, заливаючи заводське подвір'я, сквери, її розбризкують на всі боки автомашини, які проїздять вулицею. А лебединці ж, кажемо,— народ загартований: звикли. Не всі, правда, але за керівників міськради вже твердо можемо поручитися: їм від цього навіть у носі не свербить.

Тож на закінчення скажемо: багацько є гарних, красивих і просто-таки чарівних райцентрів на Україні. Але якщо ви хочете фізично себе зміцнити, загартуватися тілом і душею,— приїздіть до Лебедина!

**З олівцем по Лебедину
мандрували, записували і малювали
В. ДУДЧЕНКО та Р. САХАЛТУЄВ.**

Сумська область.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

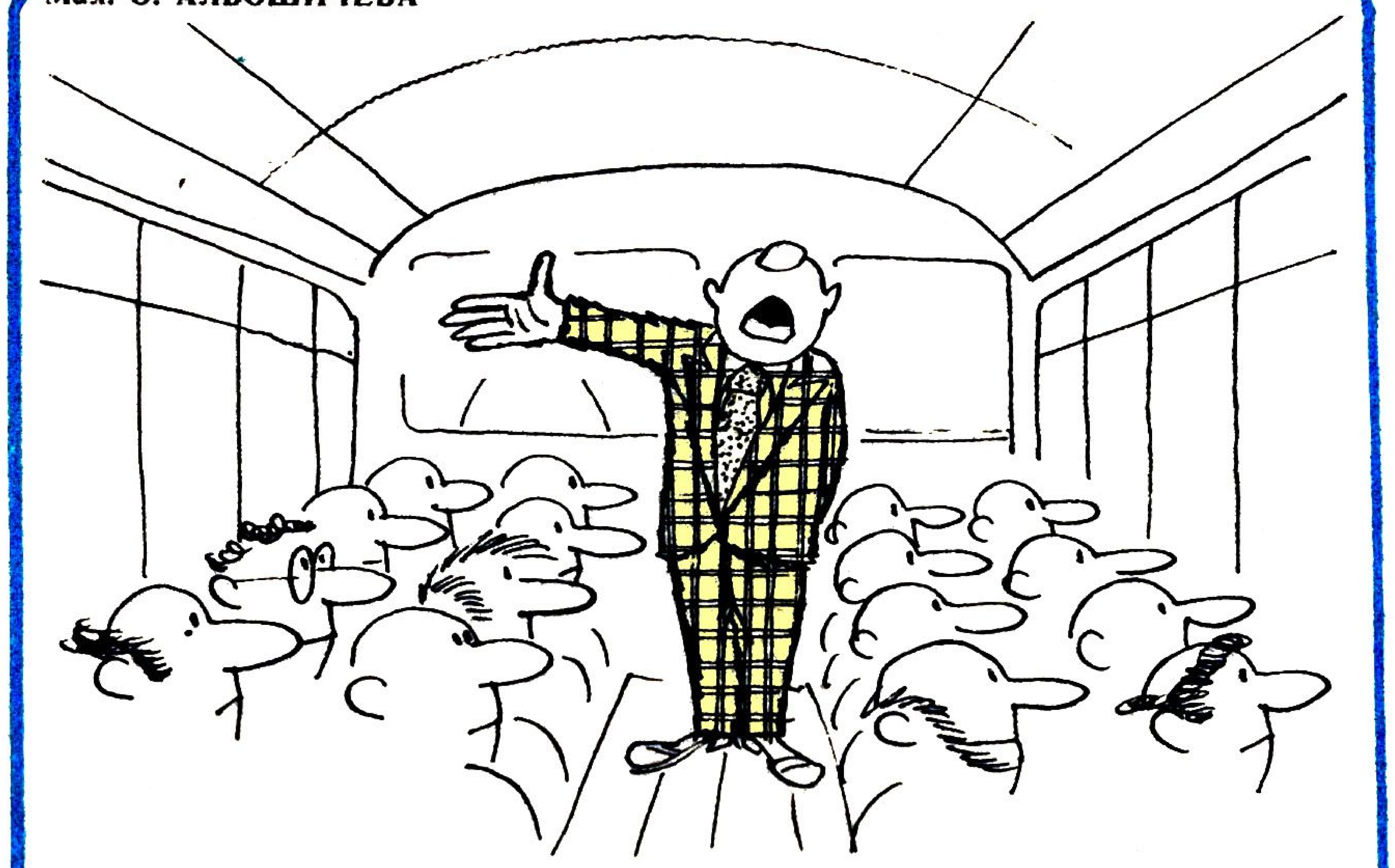

— Погляньте праворуч!..

— А тепер — ліворуч!..

Страшне перо не в гусака...

«ДОВІДКА
видана Вакарову Гаврилу Андрійовичу в тому, що він дійсно помер 9 серпня 1982 р.

Лікар (підпис)»

печатка Красночабанської дільничної лікарні

Надіслала Н. КАРЧЕВСЬКА.

м. Херсон.

«ОБ'ЯВА
Продається хата на Шилівці. Хату продаємо разом з дідом, який проживає у другій половині.

Покупцям звертатися до мене по суботам, бо дід глухий і з ним не поговориш».

Надіслала Г. САХАРОВА.

м. Полтава.

«Просьба негайно здати в цехком дітей на новорічні подарунки».

(З об'яви в цеху).

Надіслав В. КЛИМЕЦЬ.

м. Ровно.

«Поет сидів, напустивши на обличчя задумливу позу».

(З учнівського твору).

Надіслала О. ДЕМИДОВА.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

На ваших екранах — один з куточків селища Мала Дівиця Прилуцького району Чернігівської області. А точніше — вулиці Фрунзе та Кірова. До речі, решта куточків — не кращі. Найкраще долати їх на амфібії. Але оскільки вони дефіцит, доводиться вдаватися до такого ось автомобільно-тракторного транспортного гібриду.

На цьому, шановні телеглядачі, до побачення! До наступного телебачення!

Друже Перче!

Чотири роки тому у нашому селі з'явився новий провулок. І назвали його — Хороший. Але ми, його жителі, так провулок не називаємо. Бо який же він хороший, коли й до цього часу у наших будинках немає світла? Неодноразово зверталися ми з цього приводу в Бершадський район електромереж. А там відповідають: «Ваша сільрада не дала заявки на проведення лінії». У сільраді ж запевняють: «Заявку в РЕМ давали, і — не раз».

Т. КОВБАСЮК.

с. Флорино
Бершадського району
Вінницької області.

●

Оце недавно одержав я відповідь на свою скаргу, адресовану тобі і переслану тобою на реагування в Кіровоградську облспоживспілку: так і так, мовляв, товариш Поляков, ви праві, справді в селі Новодобрянці магазин не працював, бо не було продавця, зате тепер він є і магазин працює. І підпис — заступник голови правління облспоживспілки М. Є. Стародубцев.

Як же так, думаю, щойно проходив повз магазин — на дверях замок висів, а тут ось чорним по білому написано: працює. Може, розмірковую, я чогось не добачив: звик до замка, бо, як-не-як, магазин більше півроку був зачинений, от замок і привидівся. Не полінувався, сходив іще раз до магазину, своїми руками помацав замок: висить, голубчик, і ніхто його не торкався.

Переглядаю відповідь іще раз. Ох ти, господи! Як же це я раніше не помітив! Товариш Стародубцев, повідомляючи мені радісну звістку, посилається, на те, що йому про відкриття магазину в Новодобрянці повідомило правління Добровеличківської райспоживспілки. А коли Іван киває на Петра, сам знаєш, який толк буває.

С. ПОЛЯКОВ.

●

Хоч у тебе вдача й весела, проте люди до тебе звертаються й тоді, коли їм не до сміху. Ось і я пишу з такої ж нагоди, тільки мені вдвоє сумніше. А чому — ти сам зрозумієш.

У 1978 році я замовив у Городоцькому районному комбінаті комунальних послуг пам'ятник на могилу покійного батька, заплатив кілька сотень карбованців. Замовлення обіцяли виконати до кінця року.

Щоб не обтяжувати тебе детальною розповіддю, відразу скажу, що пам'ятника я не одержав і досі. Змінювалися причини, якими виправдували затримку, змінювалися начальники, які виправдувалися, постійним було лише одне: замовлення не виконували і грошей не повертали. Казали, що це неможливо, бо минуло стільки часу. В травні минулого року мене умовили «переукласти» договір, і все почалося спочатку: обіцянки, обіцянки, і ніякого толку.

Я плюнув на це діло, звернувся до так званого приватника і через два тижні одержав замовлене. Проте ж і грошей, заплачених комбінатові, шкода. Добровільно мені їх не повертають, пропонують дочекатися таки виконання замовлення. А навіщо мені тепер пам'ятник? Я вмирати ще не збираюся.

І. ЛОПУШИНСЬКИЙ.

с. Грімне
Городоцького району
Львівської області.

Мал. В. САВИЛОВА

Книголюб.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, що в селі Бекарівці (Запорізька обл.) ось уже котрий рік стоїть якесь страховище, йшлося у розділі «Перчанський телевізор» (№ 17 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця голова виконкому Вільнянської райради А. А. Кроль повідомив, що дійсно на колишній автобусній зупинці у селі стояв та іржавів старий металевий кузов автобуса. Тепер цей кузов здано до металобрухту.

◆ «Безвідмовні люди» — так називалася опублікована у «Перці» № 18 за 1982 рік замітка, в якій писалося, що Кременчуцький райвузол зв'язку ніяк не збереться відремонтувати у селі Максимівці телефонний кабель.

Як повідомив головний інженер Полтавського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Н. А. Тимощенко, факти, вказані у замітці, дійсно мали місце. Нині телефонний кабель відремонтовано і нарікань на роботу телефонної лінії у цьому селі немає.

● Інвалід Великої Вітчизняної війни Калан В. І. з міста Івано-Франківська надіслав редакції листа, в якому скаржився на тяганину при виготовленні протезу, який він замовив у місцевій протезній майстерні.

Після втручання в цю справу Перця заступник начальника Укрпротезпрому В. В. Тетерук повідомив, що при перевірці листа факти повністю підтвердились. За недбале ставлення до виконання своїх службових обов'язків по обслуговуванню інвалідів лікарю Івано-Франківської протезної дільниці Жидіній В. В. оголошено догану. За слабкий контроль за роботою підлеглих начальникові дільниці Барсукову М. М. оголошено сувору догану. Оголошено догану й начальникові виробничо-диспетчерського відділу Львівського об'єднання засобів пересування та протезування, до складу якого входить Івано-Франківська дільниця, Кулішу А. І. Перед Каланом В. І. вибачились і вручили йому добре виготовлений протез.

◆ У листі, що надійшов до редакції від мешканців вулиці Колгоспної, що у місті Хусті (Закарпаття) писалося про те, що міський автобус перестав до них ходити, бо проїжджа частина їхньої вулиці зовсім розбита.

Голова виконкому Хустської міськради В. І. Джумурат повідомив, що дорогу по цій вулиці вже опорядковано і рух автобусів відновлено.

◆ Уже кілька місяців у восьмирічній школі (село Гринченкове на Сумщині) немає води. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Як повідомив голова виконкому Охтирської райради І. Г. Стариченко, таке становище мало місце, бо вийшла з ладу глибоководна свердловина. Тепер на ній встановлено новий насос і водопостачання школи повністю налагоджено.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «УРЗІКА» (Бухарест), «РОГАЧ» (Братіслава), «СТИРШЕЛ» (Софія), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін).

Мал. К. Казаку

Без слів.

Мал. Д. Хокебейля

Без слів.

Мал. І. Ліпавцова

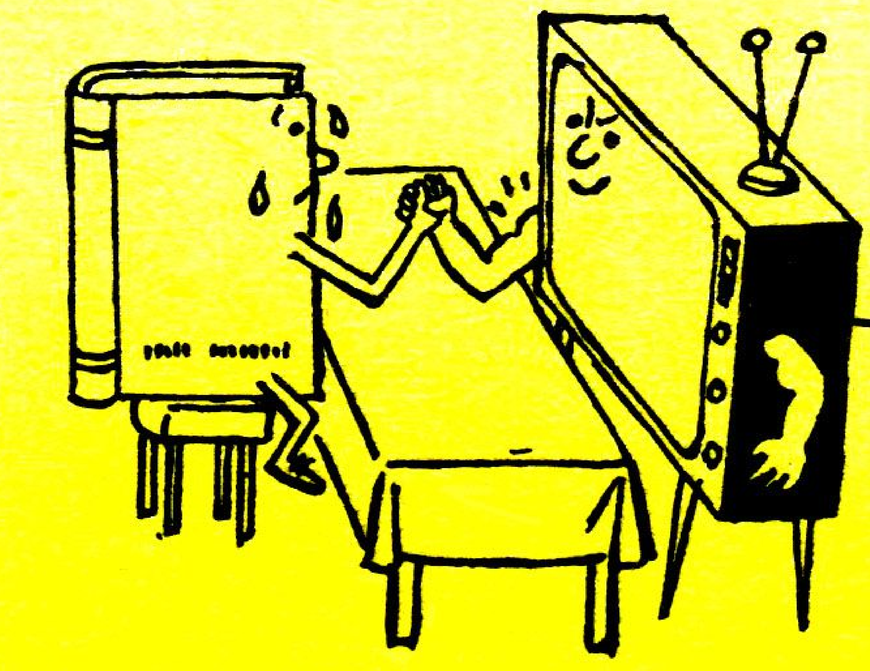

Без слів.

Мал. Г. Бютнера

Без слів.

Мал. С. Дукова

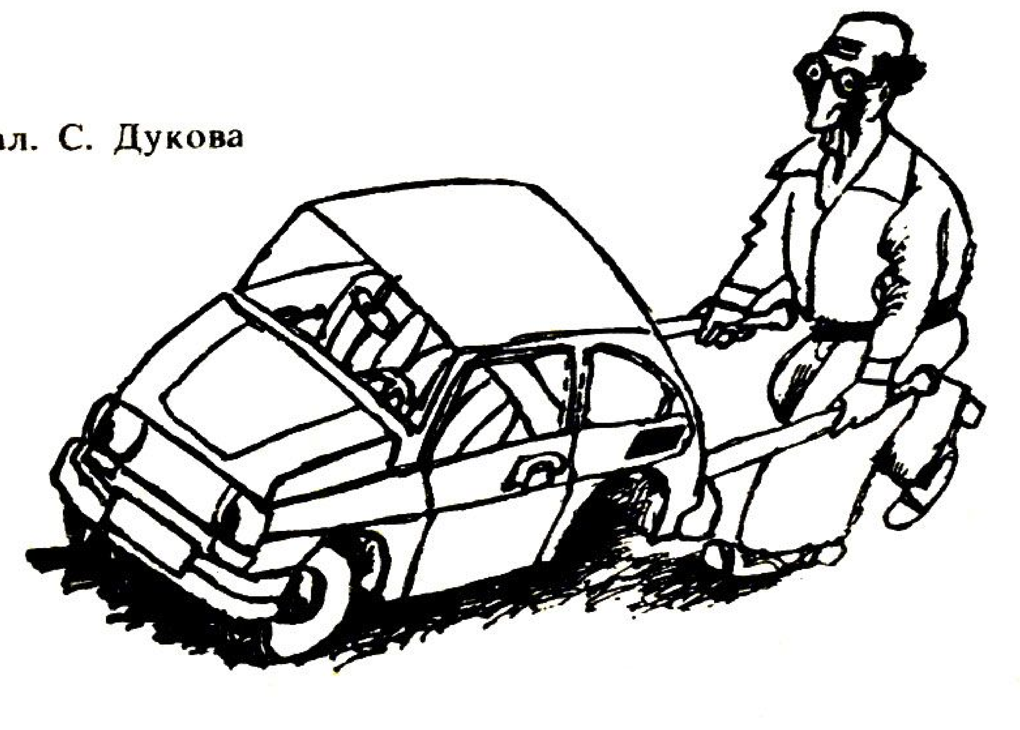

Ходіння по муках.

Мал. Х. Дичева

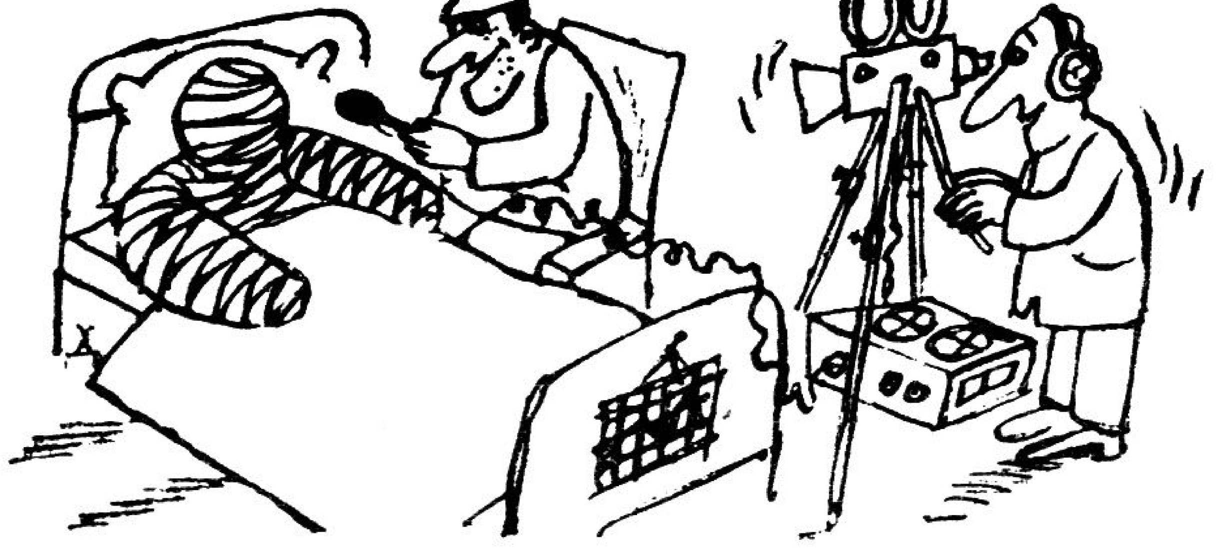

— А яке у вас хобі?

Мал. В. Кубала

Без слів.

06180.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3 (1141)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.02.83. Підписано до друку 20.01.83. БФ 15247. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.503.700. Зам. 06180.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ПОПЕНКА

Індекс 74393

Обличчя сіонізму.